

Deixem que els nens s'avorreixin de nou!

Let Children get bored again (Pamela Paul)

***The New York Times* va publicar aquest article d'opinió que crec que és molt interessant i el volia compartir amb vosaltres.**

L'avorriment ens ensenya que la vida no és una festival de diversió constant. Encara més, genera creativitat i autosuficiència.

“Estic avorrit” és una frase que pot fer-nos sentir als pares temor, neguits i sentit de culpabilitat. Si algú del nostre entorn o de casa nostra està avorrit és perquè algú no ho ha fet bé a l'hora de divertir-lo o d'entretenir-lo. I com pot ser que algú, sigui infant o adult, es queixi d'avorriment quan hi ha tantes coses a fer?

Cal experimentar l'avorriment en lloc d'intentar evitar-lo. No és la fi del món, sinó que es recomana viure avorriments perquè això ens enforteix. Malgrat la cantarella aquella que vàrem aprendre de petits (“l'avorriment és per a gent avorrida”) l'avorriment és molt necessari, és bo per a un mateix.

Si els infants no ho aprenen aviat, s'enduran una desagradable sorpresa. L'escola, no ho podem negar, pot ser avorrida però de fet la feina del professor no és entretenir, sinó educar. La vida no és una diversió eterna.

A la novel·la de Maria Semple *Where'd You Go, Bernadette* (2012) una mare diu a la seva filla: “És cert, estàs avorrida, però et diré un petit secret sobre la vida. Creus que estàs avorrida, oi? Bé, doncs, això és només el principi del teu avorriment. Tan aviat com ho entenguis, la vida es farà més i més interessant i et sentiràs millor”.

La gent sol acceptar que la vida és avorrida. Les memòries d'abans del segle XXI estan plenes d'avorriment. Quan no estaven sense fer res en grans salons, els membres de la classe alta feien llargues passejades i es miraven els arbres, conduïen i miraven més arbres. Els que havien de treballar ho tenien molt més

complicat. Les feines agrícoles i industrials eren, sovint, sistemàtiques: poques persones se sentien satisfetes del seu treball. Els nens estaven predestinats a seguir l'exemple dels seus pares i hi estaven acostumats, mentre jugaven, sense supervisió dels adults, amb branques d'arbres o prestatges de casa, o es miraven els programes de baixa qualitat que els oferia la televisió de tarda, de fa uns anys.

Fa poques dècades, abans que apareguessin els pares sobreprotectors, els adults creien que una certa quantitat d'avorriment era apropiada. Els nens van començar a apreciar les seves estones lliures. En una entrevista a la revista *GQ*, Lin-Manuel Miranda va dir que les seves tardes lliures eren plenes d'inspiració i molt estimulants. “No hi ha res millor per la creativitat que una pàgina en blanc o una habitació buida.”

Avui en dia, sotmetre a un infant a aquesta inactivitat és vist com un abandonament dels deures paternals. En un article molt llegit a *The New York Times*, “*La desocupació de la criança moderna*”, Claire Cain Miller va citar un estudi recent que deia que, independentment de la classe, ingressos o raça, els pares creien que “els nens que estaven avorrits després de l'escola havien d'estar inscrits en activitats extraescolars i que els pares que estaven ocupats ho havien de deixar-ho tot per pintar amb els seus fills, si així ho demanaven”.

Cada petit moment lliure havia de de ser optimitzat, maximitzat, orientat cap a un objectiu. Quan no tenen l'atenció dels pares, els nens es miren els seus propis dispositius digitals. Els pares que preparen un viatge llarg en cotxe o viatgen en avió són com oficials de l'exèrcit planejant una complicada maniobra d'aterratge. Quines pel·lícules posarem a l'IPad? Hem de crear una nova llista de reproducció per als petits? Quin és el temps adequat que els nens juguin al Fortnite abans no es quedin enganxats per sempre a la cadira? Què feien els pares dels anys 70 quan els nens estaven avorrits durant els trajectes? Res! Els deixaven respirar els fums dels cotxes, deixaven que es torturessin entre germans. I com que en realitat no s'utilitzava, jugaven amb el cinturó de seguretat trencat.

Si en aquella època els nens es queixaven d'estar avorrits, els pares responien: “Vés a fora” o pitjor “Neteja la teva habitació”. Era divertit? No. Era útil? Sí.

Perquè les coses passen quan estàs avorrit. Alguns dels treballs més avorrits que he tingut també han estat els més creatius. Treballant en una fàbrica d'importació després de l'escola, enganxava fotos de lletges dessuadores peruanes als catàlegs. Les meves mans quedaven plenes de cola, mentre les dessuadores es desdibuixaven en una massa grumollosa. Per alguna raó, tot feia olor a melassa. La meva ment no tenia més remei que viatjar cap a un elaborat regne de fantasia. És quan s'està avorrit que els pensaments flueixen. A la cua de la botiga de queviures, m'inventava històries sobre les compres de les altres persones. Pensava en l'home que comprava una albergínia i un paquet de sis cerveses, a les 9 de vespre: "Quin producte ha vingut a comprar sí o sí i quina ha estat la compra compulsiva? ...

Un cop entens els efectes anestèsics de l'avorriment, trobes el camí cap al descobriment. Amb monotonia, te n'adones que les coses que s'assemblen són diferents, ja siguin arbres o dessuadores. Això explica perquè les bones idees apareixen quan ens dutxem: perquè estem atrapats en la mundana quotidianitat. Deixes que la teva ment voli i la deixes fluir.

Per descomptat, el que importa no és l'avorriment en sí, sinó el que fem amb ell. Quan canvies de mentalitat, l'avorriment t'ensenya a respondre de forma creativa, però ho hem de fer nosaltres. Només si ens enfrontem amb un avorriment de veritat, aprendrem a extreure'n tot el suc.

La idea no és que patim l'avorriment indefinidament, és que aprenguem a conviure-hi. Això pot passar de diverses formes: podem parar i utilitzar el temps per pensar, podem llegir-nos un llibre o podem imaginar com seria tenir una feina millor. L'avorriment ens porta cap a somnis luxosos, però també cap a l'autodisciplina i cap a la destresa.

La capacitat de dominar l'avorriment és, sense cap mena de dubtes, proporcional a la capacitat de concentrar-nos i d'autoregular-nos. La investigació ha demostrat que les persones amb trastorns d'atenció són particularment propensos a l'avorriment. En un món tan hiperestimulat, allò que semblava captivador en un primer moment, després ja no genera interès; el que semblava ahir divertit, avui pot ser avorrit.

És especialment important que els nens s'avorreixin i que se'ls deixi avorrir quan són petits. Que no es consideri com “un problema” que s'eviti o s'erradiqui per part dels adults. Els nens s'hi han d'enfrontar sols.

Hem deixat d'ensenyar als nens a fer-ho. En comptes de fer classes més reposades, avorrides o planes (com tota la informació que val la pena) les escoles s'entesten en fer allò que esperen els nens: jugar. Els professors pensen i repensen maneres d'involucrar els estudiants a través d'elements visuals i del llenguatge interactiu (pantalles i jocs) com si fos el Candy Crush. Els nens no escolten conferències llargues, però sí bons resums, per tant hem creat píndoles que siguin més fàcils d'entendre.

Segurament, ensenyar als nens a tolerar l'avorriment i no pas a buscar la diversió constant els prepararà per a un futur més realista, que no planteja falses expectatives sobre el seu futur personal o laboral. Qualsevol dia, en la feina dels seus somnis, els nostres fills hauran de passar tot un dia responent mails, hauran d'omplir fulls de càlcul o fer anar maquinària d'un gran magatzem.

Potser tot això sona avorrit, podeu pensar. Sona com una feina, i sona com a vida. Potser ens hem d'acostumar a això de nou i utilitzar-ho en el nostre benefici.